

SZEPESI ATTILA

Hieronymus Bosch: A Tudás Fája

RÉSZLET EGY HÁRMASKÉPBŐL

*A patkányarcú emberek,
a féregfaló némberek,
verébféjűek, délceg-nyalkák,
meg a surranó macska-cafkák,
a se-hall, se-lát süketek:
akikből csődül a tömeg.*

*Nem felejtenek, nem tanulnak,
mind maga nyaklott mesebőse.
Sorsuk elől a ködbe bújnak,
nem ér hozzájuk tér, idő se.
Hemzseg a tengernyi mihaszna,
vendég bennük a lélek-massza.*

*Körül felzeng valami kardal,
bágyatag és fásult nyekergés.
Csapdos a mester görbe karddal,
bár dilettáns kánta a termés...
Béget basszus- és szoprán-birka
riadtan és pucérra nyírva.*

*Középütt, se lombja, se ága,
pöffeszkedik a Tudás Fája.
Tákolva világvégi lomból,
technikából, irodalomtól.
Kacatok rája felaggatva,
korok szennye gyűlik alatta.*

*Szörnyű facsonk. Büszkén mered fel,
bár nincs behintve levelekkel.
Csak drót, üveg és rozsdamarta
lábás meg kasztlí fityeg rajta.
Mind ráng, himbál, s ha összeér,
elcsörömpöl rajtuk a szél...*

*Odébb egy madárnyakú, nyurga
lény bölömbika-dalát fújja.
Pókország pöfeteg polgára
hatlábbon lőt-fut a dolgára,
s a csimbókos szakállú kecskék
leskelik a pőre szüzeckét.*

*Mind hiszi: hemzsegés a dolga,
mintha örökké farsang volna.
Folyton-folyvást átváltozásban
kering, magányos-álruhásban...
Ez ide kap, az oda lódul:
az eb bölcsként, a bölcs kígyóul.*

*A kígyó meg: mint egy morózus
lélek-foglára pedagógus.
A tudós iát ordibál,
az orvos titkos kannibál.
S akik vakondtúrásra másznak,
holnap felcsapnak csillagásznak.*

*Összezagyválva és idétlen
kérődznek egy-egy töredéken...
A mérnök tervez büszke vázat,
kivilágított hullabázat.
A kalmár meg a földre sercent,
várva: növekedjék a percent...*

*Esteledik. Későre jár.
De tart a rémes maszkabál.
Nincs a murinak vége-hossza,
ropja fő-utca, görbe-utca:
járja rock and roll, keringő is,
csárdás, rumba meg pas-de-deux is.*

*S mit felelsz, ha valaki kérdi,
hogy e forgatag hírét költse?
A debilnek nyiszlett a bölcse,
a kontárnak áldás az átka...
Az is bolond, aki nem érti.
Bolond az is, aki belátja.*